

РЕШЕНИЕ

№ 5606

гр. София, 19.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова
Христо Минев**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6284** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на Комисията за финансов надзор (КФН) срещу Решение от 02.04.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 147 състав, по н.а.х.д. №17856/2019г. С оспореното решение съдът е отменил Наказателно постановление №Р-10-892 от 18.10.2019г., издадено от заместник- председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на В. М. Х., в качеството му на член на Управителния съвет на [фирма], е наложено административно наказание глоба в размер на 10 000 лева на основание чл.222, ал.1, от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) за извършено нарушение на чл.100м, ал.1, изречение второ, предложение първо, хипотеза трета от същия закон.

Касаторът – КФН, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. В., навежда доводи за незаконосъобразност на решението на СРС поради неправилно търкуване и приложение на материалния закон. Твърди, че наказаното лице може да бъде субект на нарушение по чл.100м, ал.1 от ЗППЦК, тъй като по силата на длъжностното си качество е отговорен за съставянето и подаването на отчет до КФН с непълни данни. Въпреки че отчетът е приет с решение на колективен орган на управление, касаторът счита, че всеки член на органа виновенно е извършил нарушението, тъй като не е

гласувал против приемането на отчета. Не оспорва, че за всяко установено несъответствие на отчета с изискването на чл.100м, ал.1 изречение първо от ЗППЦК на същото лице са наложени отделни административни наказания, но счита, че не е налице дублиране на административнонаказателни процедури, тъй като фактите, на които се основават издадените наказателни постановления са различни. Касаторът се позовава на решения на съда на Европейския съюз по дела С-524/15 и С-537/16, които допускат изключение от принципа *ne bis in idem* с цел да се защитят финансовите интереси и финансовите пазари на съюза. Алтернативно, излага доводи, че ако се изхожда от принципа *ne bis in idem* следва процесното наказателно постановление да се остави в сила, тъй като то е първото от поредицата наказателни постановления. Претендира се отмяна на съдебното решение и потвърждаване на наказателното постановление като първо от поредицата наказателни постановления. Ответникът В. М. Х., чрез процесуалния си представител адв.З. В., оспорва жалбата. Навежда доводи за правилност и законосъобразност на съдебното решение. Искането към съда е да се отхвърли касационната жалба и да се потвърди съдебното решение. Претендира разноски. Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

СЪДЪТ приема касационната жалба за процесуално допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решението на Софийски районен съд настоящата инстанция приема, че същото е валидно и допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти

Въззивният съд е установил пълно и точно фактическата обстановка въз основа на представените писмени и събраните гласни доказателства.

На заседание на Управителния съвет на [фирма], проведено на 22.03.2019г. единодушно е приет индивидуален годишен финансов отчет за дейността на дружеството през 2018г. Ответникът В. М. Х. е гласувал положително и е подписал протокола от заседанието. Годшният финансов отчет е разкрит на обществеността, като е представен в КФН на 01.04.2019г. При преглед на одитирания годишен финансов отчет са установени непълни данни, за което е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) срещу ответника №Р-06-870 от 03.09.2019г.

На ответника са съставени още две наказателни постановления: НП

№Р-10-901/18.10.2019г. въз основа на АУАН №Р-06-871/03.09.2019г. за неверни

данни в отчета; НП №Р-10-895/18.10.2019г. въз основа на АУАН

№Р-06-872/03.09.2019г. за подвеждащи данни в отчета;

Въззивният съд е отменил наказателното постановление като е приел на първо място, че административно-наказващият орган е наложил няколко санкции за едно и също деяние, което е в нарушение на забраната *ne bis in idem*. На второ място въззивният съд е обосновал извод, че административнонаказващият орган не е изложил мотиви защо е приел, че точно ответникът е извършил нарушението, а не другите членове на УС. Съдът е приел също така, че не е установена точно датата на извършване на

нарушението, като административнонаказващият орган не е обосновал защо приема за дата на нарушението 01.04.2019г., когато отчетът е представен в КФН, а не датата 22.03.2019г., когато ответникът е гласувал положително за приемането на отчета.

Правни изводи:

При напълно изяснена фактическа обстановка и без допуснати процесуални нарушения въззивният съд е приложил правилно материалния закон, макар и не по всички изложени от него мотиви.

Отговорността за съставянето на финансови отчети с пълни данни е на членовете на управителния орган на дружеството – чл.100м, ал.2 от ЗППЦК, и всички те отговарят за неговото съответствие с изискванията на закона. Отговорността на всеки от членовете на УС е лична и независима от отговорността на останалите членове. От това следва, че административнонаказващият орган е длъжен само да установи качеството на лицето като член на УС. Изложените мотиви от въззивния съд в обратния смисъл не се споделят от касационната инстанция.

В останалата си част съдебното решение е в съответствие с материалния закон.

Принципът „ne bis in idem” е един от правните принципи, които изрично са закрепени в правната норма. Неспазването му ще води до неспазване на закона и до заобикаляне на принципа за законоустановеност. В случая този принцип е нарушен, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление. Годишният финансов отчет, както сочи и наименованието му, е единен комплексен документ. Изпълнителното деяние по чл.100м, ал.1, изречение първо се състои в непредставяне на информацията, необходима на инвеститорите, за да вземат обосновано инвестиционно решение. Следващото изречение посочва различни форми на изпълнителното деяние - то може да бъде реализирано чрез посочване на неверни, подвеждащи или непълни данни в отчета. Наличието на която и да е от хипотезите прави лицето административнонаказателно отговорно. Не възниква отделна отговорност, която да бъде реализирана по административен ред поотделно за невярни, подвеждащи или непълни обстоятелства в отчета. Изпълнителното деяние е осъществено с приемането на ГФО, съдържащ някоя от трите посочени в закона хипотези, като наличието на повече от една не поражда възможността да бъде възбудено отделно административнонаказателно преследване на дееца. Правилно въззивният съд е стигнал до извода, че административното нарушение е само едно, характеризиращо се с дата, място и обстоятелства, които попълват елементите от фактическия състав. Количеството неверни, подвеждащи или непълни данни и тяхната значимост могат да имат значение за определяне размера на санкцията, но е недопустимо за всяка хипотеза да се налага отделно наказание. Изводите, до които е достигнал въззивният съд в този смисъл, са правилни и съответни на разума и целта на закона.

Административнонаказващият орган не е квалифицирал правилно изпълнителното деяние и по този начин е образувал допуснал три административнонаказателни процедури срещу едно и също лице за едно и също нарушение – порок, който не може да бъде отстранен в касационното производство. Административнонаказателният процес е строго формален. Не е допустимо едва в касационната инстанция да се променя квалификацията на изпълнителното деяние и да се индивидуализира наказанието, като по преценка на съда се остави едно от трите наказателни постановления в сила.

Позоваването на практиката на СЕС по дела С-524/15 и С-537/16 е неотносимо, тъй като с цитираните решения се допуска изключение от принципа „non bis in idem” за кумулиране на наказателно и административнонаказателно производство, какъвто процесният случай не е.

По разноските:

При този изход на правния спор разноските са в тежест на КФН на основание чл.143, ал.1 от АПК, като на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 1200 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът, като взе предвид, че адвокатското възнаграждение е близко до минималното и обичайното по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и като съобрази фактическата и правна сложност на делото, намира, че адвокатското възнаграждение не е прекомерно.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал.2 от АПК Административен съд София-град, XIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.04.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 147 състав, по н.а.х.д. №17856/2019г.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на В. М. Х. разноски в размер на 1 200 (хиляда и двеста) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/